

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Tredie Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265718768/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

(b) I Jordskæft sluger Jorden, som en omf Moders sine egne Børn, men efter Guds Befaling.

Saa Landet under os sig skudder, gunger, ryster,
Og under Muur og Taarn som løse sandet bryster.

Ja heele Byer og Folk (b) om stunden slet opluger,

Og som en Fiende gram i tausend stycker knuger:

Dog er den af Natuur bevaagen os at kende,

For *Elemente* hvert, til hielp som neste Frende.

Thi vil jeg nu med Lyst, min trygge Ven besøge,

Og ej i vilden Strand og Brønden længer krøge.

Der jeg med Vandet ud af Jorden maatte rinde,

Den aarle Morgen-stund, at segl' i hommer vinde:

Da saae jeg efter mig de Bierge-toppe bares,

Og i mit kiølnv-and jo meer' og meer' opklaris,

Indtil jeg støtte fast paa slette Marke-grunde,

Og derfor u-forsømt ad Søen maatte stunde.

Men hvad var det for Lyst at see de bare Marke,

Det soort' og sandig Land, med sine ledig Parke,

Foruden Græs og Straa, foruden Korn og Kierne,

Foruden skov og løf og Urt som styrcker Hierne?

{ 116 } Jeg tænckte vel ved mig, paa Landet vil jeg træde,

Men der jeg saae mig om, der intet var at æde,

Der var ej ringest aert at sticke mig i Munde,

Og ej saa stooer en Busk, mit Hofvet skiule kunde:

Dog hørde jeg en Røst ofvr mig udi det høje,

Mit Hierte sprang der ved, jeg Knae tog paa at bøje:

(c) Guds kraftige Røst og Ord.

Hør (sagde Røsten) hør (c) du blote Jord, du bare,

Lad op dit Liif og Skød, gif frem en deilig Skare,

Gif fra dig Græs og Urt, og fructbar træ de grønne,

Hvert med sin egen Sæd i rood og Blomster skønne,

At de saa plantis foort, frit vox' og sig formcere,

Saa vel for sidste Mand som første Fruct at bære.

Hvad Røst der hørdis da, jeg nu med Glæde kiender,

Nu jeg fra Bylgen blaa mit Skib til Landet vender,

Og med mit Øje seer, hves jeg med Øret hørde:

Og grifver det med Haand, jeg før i Sindet førde.

Een Konge-røst det var (jeg siger af en Konge)